

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. П., 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Ст. Михайлов

при участието на секретаря М. Янч. М.
като разглежда докладваното от Димитър Ст. Михайлов Административно наказателно дело № 20223130200157 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 340 от НПК във връзка с чл. 59 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление № 20-0324-001368/09.02.2021 г. на Началник РУ-П. на СТ. Н. Ч., ЕГН ***** за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева и за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

Недоволен от така издаденото Наказателно постановление е останал въззивника, който обжалва същото с оплакване за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност, като излага конкретни доводи. Счита че не е извърши вмененото му нарушение от субективна страна и в тази връзка моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление. Твърди, че обвинението не е доказано по безспорен и категоричен начин, като орисва своите действия в конкретната ситуация.

В съдебно заседание въззивника, редовно призован се явява и се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на изложените основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Въззивният съд, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, доводите на страните и посочените в жалбата основания, намира за установено следното:

Жалбата е допустима: подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН в съответствие с изискуемото от закона съдържание и от страна, имаща правен интерес и процесуална възможност за въззивно обжалване, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Атакуваното НП е издадено на жалбоподателя, затова че на 29.11.2020 г. В 19:04 часа в община Ветрино на път общински № VAR1211 като водач на лек автомобил - Рено Сафран с рег. *** в село Н. р. по път VAR1211, около километър 1045 в посока град П., управлявал собственият с лек автомобил марка „Рено Сафра“ с регистрационен номер ***, като водачът по-време на движение не контролирал автомобила си непрекъснато, в следствие на което блъснал с предна лява част пешеходец с акумулаторна инвалидна количка със серия номер „P2110279“ модел „M103“, който се движел в дясно по-посока на движението в задната част. Настъпило пътно транспортно произшествие с материални щети. Водачът не спрял и не установил последиците от пътното транспортно произшествие, с което извършил нарушения по смисъла на чл.20 ал. 1 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП

Като свидетел по делото е бил призован актосъставителя Х. М. Х., който не се е явил и по искане на процесуалния представител на въззивника е заличен от списъка на лицата за призоваване, тъй като не е бил очевидец на инцидента, а се е явил на по-късен етап и се явява единствено актосъставител.

Към доказателствата по делото са приложени обжалваното НП и АУАН въз основа на който е издадено същото, Заповед №8121з-1632/02.12.2021г., справка за наложени нахакания по ЗДвП за въззивника, протокол за ПТП №1647768, както и допълнително споразумение №554/01.12.2021г. към Трудов договор №599/23.10.1991г..

В съдебно заседание, проведено на 17.05.2022г., процесуалния представител на въззивника е развил становище, че пострадалия в конкретния случай не се е явявал пешеходец по смисъла на закона, тъй като се е движел с

триколесно превозно средство, което представлявало пътно превозно средство. Изтъква, че между НП и приложения по делото протокол за ПТП №1647768 се констатиран множество противоречия, а именно, че ударът е бил в с предната лява част на автомобила в задната част на инвалидната количка, която пък от своя страна се е движела в дясно на пътното платно. В протокола за ПТП, като щети по инвалидната количка е посочена цялата задна част, а по автомобила на въззивника, цялата предна част. На друго място в протокола за ПТП е посочено, че щетите по лекия автомобил са преден ляв халоген и предна маска и др., без да се уточнява кои точно.

Не става ясно за съда, как процесния автомобил е ударил с предната си лява част, движещата се в дясно на пътната лента инвалидна количка. Не е изследван момента, дали пешеходеца с инвалидната количка не е имал виновно поведение, движейки се пред процесния автомобил и предприел маневра, „завиване на ляво“, без да се убеди, че зад него не приближава друго превозно средство.

Неизясняването на тези обстоятелства е затруднило въззивника да разбере, какво точно нарушение е извършило и неговия механизъм, което само по себе си се явява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление в тази му част.

В конкретния случай съдът счита, че пешеходеца и имал статута на такъв, съгласно разпоредбата на чл.107, т.3 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл.109 от ЗДвП-„Хората с трайни увреждания, които се придвижват с инвалидна количка със скоростта на пешеходец, могат да се движат и по платното за движение, като се придържат възможно най-близо до дясната му граница.“

Отделен е въпроса, че по делото няма данни, че въпросното лице е било такова с трайни увреждания.

По отношение на нарушението по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, съдът счита, че за това нарушение също не се събраха достатъчно доказателства.

След настъпилото ПТП, въззивника се е убедил, че водача на инвалидната количка е добре, след което и двамата са продължили по пътя си. И двамата са се познавали добре.

При тези данни, съдът счита, че вменените нарушения на въззивника не са доказани по безспорен и категоричен начин и поради тази причина

обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

Съгласно чл.18 ал.2 и ал.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възнаграждението за процесуално представителство по административнонаказателно дело се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията. Последната предвижда възнаграждение от 300лв. при защита при материален интерес до 1000лв. На жалбоподателят следва да се присъдят разноски за адвокат в размер на 300 лв. Фактичестката и правна сложност на делото и явяването на процесуалния представител в едно съдебно заседание обуславят присъждане на адвокатско възнаграждение в размер, малко под искания, който се явява минималния.

Предвид гореизложените мотиви и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №20-0324-001368/09.02.2021 г. на Началник РУ-П. на СТ. Н. Ч., ЕГН ***** за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева и за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР Варна да заплати СТ. Н. Ч., ЕГН ***** разноски по делото в размер на 300лв, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред АС-Варна по реда на глава 12 АПК, в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – П.: _____